משמרה כולה. לא זקו את הדם אלא אחד זרק ע"י כולן וכולן מולקין וחולטין: **קטן.** פסול לעבודה דנפקא לן מאים מזרעך לדורותם בהכל שוחטין (חולין דף כד.): (ב) **נסיפא ובקדשים חולב דתניא** בתוספתא (דף עג.) אים כתמי אים חולב ואין קטן חולב ומדמעיטע ליה מחלוקה מכלל דלתכיל ועוד כל זכר כתיב: **יחלקנה.** ומהכא נפקא לן מתני' דקתני טבול יום אינו חולב: **כל זכר בכהנים יאכל לדבוק נעל מוס.** ולקמן מוקמינן לה בפרקין (דף קג.) ללחלוקה רבייה דאי לאכילה לא אלטריך להא דהדין כתיב ביה (ויקרא כז) ומן הקדשים יאכל: **שכן חולב.** כדכתיב ומן הקדשים יאכל: **דלחורפא חוי.** לעבודה כגון הקטר חלבים: **רב יוסף אמר.** לרבות טבול יום לחלוקה לא מצית אמרת הא (א) חוקיעמת מאי יאכלנה יחלקנה כו': **רשאי לאכילה.** בעל מום: **כיון דלא חזי.** לאכילה [ב] ואפילו מקמי טומאה ורחמנא רבייה לחלוקה הלכך מה לי כשהוא בעל מום לחולדיה מה לי כשהוא טמא ובעל מום דהא (ג) לא קרינן ביה המחטא מעיקרא ופליג הכא נמי ניפלוג: **מקריב אוזן.** דכתיב ביה (שם כא) לאכלו ולאמלו לא יטמא ומן המקדש לא יצא ואין מחלל [ד] את מקדש ה' [ה] בעל מום או דלמא ראוי לאכילה חולק שאינו ראוי לאכילה אינו חולק [ו] בעי ר"ל בעל מום והוא טמא מהו שיחלקו לו כיון דלא חזי ורחמנא רבייה לא [ז] **שנא** (ח) **מה לי טמא מה לי** [ט] בעל מום או דלמא ראוי לאכילה חולק שאינו ראוי לאכילה אינו חולק אמר רבה ת"ש (י)[יא]כהן גדול מקריב אונן ואינו אוכל ואינו חולק לאכול לערב ש"מ [יב]ראוי לאכילה בעינן ש"מ בעי רב אושעיא טמא [יג] בקרבנות ציבור מהו שיחלקו לו מי אמרינן המחטא [יד] אמר רחמנא והאי נמי מחטא הוא או דלמא ראוי לאכילה חולק שאין ראוי לאכילה אינו חולק אמר רבינא ת"ש כהן גדול מקריב אונן ואינו אוכל ואינו חולק לאכול לערב ש"מ [טו]ראוי לאכילה בעינן ש"מ: אונן נוגע ואינו מקריב כו': אונן נוגע ורמינהי [טז]אונן ומחוסר כיפורים [יז]צריכין טבילה לקודש א"ר אמי א"ר יוחנן לא קשיא כאן בשטבל כאן בשלא טבל וכי טבל מאי הוי הא הדרא עליה אנינות דאמר רבה בר רב הונא אונן שטבל אנינותו חוזרת עליו ל"ק [יח] הא [יט]דאסח דעתיה הא דלא אסח דעתיה היסח [כ] הדעת שלישי ושביעי בעי: [כא]דא"ר יוסטאי ברבי מתון א"ר יוחנן [כב]היסח הדעת צריך הזאה שלישי ושביעי לא קשיא הא דאסח דעתיה מטמא מת הא דאסח דעתיה מטמא שרץ טמא מעלייא הוא הערב שמש בעי [כג] ועוד אפילו תרומה נמי [כד]א"ר ירמיה באומר נשמרתי מדבר המטמאני ולא נשמרתי מדבר הפוסלני ומי איכא נטירותא לפלגא אין והתניא [כה] עודהו הסל על ראשו [כו] נפסקים בפ' אלו דברים (דף ע.) סכין שנמצא בי"ד שומט בה מיד בי"ג שוה ומטיל פי' בנמצא חוץ לירושלים ללא גזרו על ספק כלים הנמצאים בירושלים כלתמר בפ"ק דפסחים (דף יט.) ובי"ד שומט בה מיד דמסתמא הטבילוהו מבעוד יום ולא הערב שמש ולא מיישינן שמש נטומאה בטומאה דרבנן ללא נעשה הערב שמש ולא חש להטביל עד י"ד ועדיין לא הטביל היינו משום דכיון דהוקק להטביל בי"ג משום טומאה דאורייתא לא מיישינן שמש נטמא מאי כך בשום טומאה ועוד כשגזרו על ספק כלים הנמצאים משום משש טומאה דאורייתא גזרו ולא משום [כא] טומאה דרבנן ומיהו יש טומאה דרבנן דבעיא הערב שמש כדמשכחן בפסחים בפוף האשה (דף צב.) כל הפורש מן הערלה כפורש מן הקבר דבעי הזאה בשלישי ושביעי וכ"ש הערב שמש ומהיכן דרבי ישמעאל בן קמחית בפרק הוציאו לו (יומא מז.) שנאמר ליעורא דהגמון על בגדו (במדבר כב) דערבי) ונכנסו מחיו ושימשו מחתיו מע"ג דטומאת עכו"ם דרבנן בעיא הערב שמש וכי ההיא דחומר בקודש (חגיגה דף כג.) דשפופרת שמחבר למחטת ר' יהושע אומר יטמא ויטביל ופריך למחבר מאן לי למחבר חבר ל"ל טבילה ותי למחבר עם המרק בהא נימא רבי יהושע יטמא ויטביל ממש בהדיא דטומאת עם המרק בעיא הערב שמש והיכי דכהן השורף את הפרה שהיו מחיו מכפרים קומכין ידיהן עליו כדי לטומאתו לעשות להכעיס [כג] דלדוקים שהיו אומרים במעורבי שמש היתה נעשית ובגדי [כד] לוכלי קודש מדרש למטמא ומשמע דבעי הערב שמש [כה] : **אינו חולק בבשר שנאמר המקריב את דם השלמים ואת החלב.** ר"ש ל"ג ליה משום דבגמ' (לקמן דף קג:) בדיעה דר"מ בר"ש דליה ליה מקרא מחריעה מדכתיב הזורק את דם השלמים והמקריב את החלב מי כתיב אלא מקרא מלא הוא ומיהו מדקאמר ומקריב, כי לא חיילי עבודתו בכך (יומא יג: וכנ"ל ב"ק קי. ולעיל סז.) ואינו אוכל. שלא הותרה כאן אלא לחלוק עבודה, וקדשים שפסולין לאזון קל ומומר ממעשר הקל שנתמרח מוהה לא מכלתי בשוני ממנו (יומא שם). כלומר אע"פ שהוא חולק מן החלוט נוענע הקרבנה, שהי הוא לו לענין חילה לעבוד. ואינו חולק לאכול (שם עג.) כשנפסלה לחנינה, דחנינה לילה דרבנן, דחורייתא אינו אלא יום מיהא, דכתיב (עמוס ח) ואחמריה כיום מר, אלמא אין מרירות אלא יום אחד (ב"ק שם): אונן. שלא נטמא בממנו: **ומחוסר כיפורים.** כגון זב שטבל ליום שביעי לספירתו והעריב שמשו ולמחרת הוא קרוי מחוסר כפורים שעדיין נמר טהרתו תלויה בקרבנו: צריכין **טבילה.** לאחר שהביא קרבנו אם רצה לאכול קדש ובגמ' מפרש טעמא (חגיגה כא.) **הסל.** של תמרים (שם כ.):

תורה אור השלם

1. הַכֹּהֵן הַמְחַטֵּא אֹתָהּ יֹאכְלֶנָּה בְּמָקוֹם קָדֹשׁ תֵּאָכֵל בְּחֲצֵר אֹהֶל מוֹעֵד:
ויקרא ו, יט
2. כָּל זָכָר בַּכֹּהֲנִים יֹאכַל אֹתָהּ קֹדֶשׁ קָדָשִׁים הִוא:
ויקרא ו, כב

הגהות הב"ח

(א) גב' לא שנא מה לי בעל מום ומה לי בעל מוס והוא טמא או לטמא: (ב) רש"י ד"ה קטן וכו' בפוסיפא וכו' כל זכר כתיב כל זכר בכהנים יאכל סם"ד ותמ"כ מ"ם יחלקנה וכו' מולק סם"ד ותמ"כ מ"ם לקרבות. (ג) ד"ה או לטמא וכו' לית נפלגאן סם"ד ותמ"כ מ"ם כאן כאן כשטבל מתני' דקתני:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה מדבר וכו' לקדש אבל לא לתרומה. עיין יקפה למ"ד סתם בין לקדש בין לתרומה:

מוסף רש"י

כהן גדול מקריב אונן. דכתמנא שנייה, דכתיב ובמנין ולאמנו לא יטמא ומן המקדש לא יצא ולא יחלל וגו', ולכשיגן לה בשמיטות קדשים [לעיל טז.] בתמ מבני ומנו שלינו לריך לנאת ומקדושתו בלל [ויכול] לחיות עומד ומקריב, כי לא חיילי עבודתו בכך (יומא יג: וכנ"ל ב"ק קי. ולעיל סז.) ואינו אוכל. שלא הותרה כאן אלא לחלוק עבודה, וקדשים שפסולין לאזון קל ומומר ממעשר הקל שנתמרח מוהה לא מכלתי בשוני ממנו (יומא שם). כלומר אע"פ שהוא חולק מן החלוט נוענע הקרבנה, שהי הוא לו לענין חילה לעבוד. ואינו חולק לאכול (שם עג.) כשנפסלה לחנינה, דחנינה לילה דרבנן, דחורייתא אינו אלא יום מיהא, דכתיב (עמוס ח) ואחמריה כיום מר, אלמא אין מרירות אלא יום אחד (ב"ק שם): אונן. שלא נטמא בממנו: **ומחוסר כיפורים.** כגון זב שטבל ליום שביעי לספירתו והעריב שמשו ולמחרת הוא קרוי מחוסר כפורים שעדיין נמר טהרתו תלויה בקרבנו: צריכין **טבילה.** לאחר שהביא קרבנו אם רצה לאכול קדש ובגמ' מפרש טעמא (חגיגה כא.) **הסל.** של תמרים (שם כ.):

שיטה מקובצת

תום' (מעמ' הקודם) ד"ה טבול יום. והכי"ת דכהן הסורף את הפרה כו'. כ"כ, עי' בפי' המשניות של כ"ת ממ' פרה פ"ח:

שינוי נוסחאות

א) ל"ל אוכל (ש"ס): ב) כל"ל נוסף רב אשי אמר איזה הוא דבר שצריך שלשה ירבוי הוי אומר זה בעל מום אימא לרבות טבול יום ומחוסר כפורים ואונן שם טומאה אחת היא: ג) מיכוי לא שנא ממקק (צ"ק): ד) ג"ל מה לי טהור או דילמא כו' (כ"צ): ה) כל"ל כהן טמא: ו) כמ"ש וס"מ כהן המחטא: ז) אלא ל"ק כל"ל (*ש"מ וצ"ק. וכ"ג רש"י). ועי' להלן גוס נד: ח) אי אסח דעתיה הזאת שלישי ושביעי כו' (כ"ה ביומא): ט) נמי בעי ועוד אפילו לתרומה כל"ל (*ד"ק"ס): י) ג"ל כתיפו (כ"צ, וכ"ה בחגיגה): יא) המכדי הא כל"ל (*ש"מ): יב) מיכוי לחיטוי ממקק (ש"מ): יג) כמ"ש ול"ו הא: יד) ואמו ולא יחלל שהעבודה שיעבוד אינה וכו' (כתה"י וש"מ): טו) לערב (כתה"י וש"מ): טז) הלכך הא דמיתית ראיה כו' (כ"י-פ): יז) טבילה בדאסח כו' הל"ל (שמכ"י): יח) ל"ל מדבר (שמכ"י). והוא מתלת ליכול מלא. וכ"כ בכ"י: יט) שפש אבל לגבי תרומה ליכא למימר דאמר לא נשמרתי מדבר הפוסלני בתרומה דהא אונן מותר הוא בתרומה כדאיתא ביבמות (ע.) [זדות אמרתי לך ולא אנינות (כתה"י)] הילכך לא אסח דעתיה ושניהיא וכו' (ש"מ וכתה"י): כ) כן גרלק' כ"ה, וכ"ל ס"ע שלא נמלא מתרומה פ"ב ס"ל פסול בלבד. ולפיכוחו לא מלי פסול לדחנן. [ולפיכוחו לא מלי פסול פיתם ובן (צ"ק)]. וכ"ל וכ"ש ל"ג פיתם לא: כא) משום חשש טומאה כל"ל (ש"מ): כב) כל"ל הג"ה (ש"מ): כג) כ"ל דעיקר כוונתם לשלול גי' רש"י דגרים אלא. ע"פ נתליכות דכריו. אבל בס"ע תיקן לשון התום' כל"ל הג"ה תחת פיתם ה"ג: לה) פיתם בקדשים נמתק, ול"ל בכל אדם (שמכ"י, ב"ש): לו) הגוסח שבסוגריים הוא מכה"י. וכ"ל ליתא, ותחת זה פיתם ה"ג ומו לא, ובשמכ"י ס"ש הגי' הג"ה [ולהלן לפני וא"ת כו' נוסף שם עד כאן הגה"ה]. וגרסי' התום' גרסי כרש"י ולא גרסו רק לפרש. ועי' מ"ע בתורך. וגילתם ל"ק הערב שמש והא דתקט אונן דאונן אסור וכו': לז) שנעשה גופו שני וכו' כל"ל (ש"מ): לח) בד"ה וכ"ג וג' כתוב בתחילת מסכת טהרות [ס"ל מ"ג בסופה]: